

Дубравка Ђурић

INTERMEZZO: ИЗМЕЂУ ИДИЛЕ И КАТАСТРОФЕ

Како ствари стоје са поезијом

Загледај се

Загледај се у воду

Олсонових водомара

Вода слана

Ритмички се у заносу

Љеска

Језици су тачка додира

У прелазима нијанси

Боја

БОЈЕ

Језици су тачке – тачке раздора

У агонији

разјарене звери

Људске и нељудске животиње

Додири

Љескање

Борови

Хладноћа

Врелина

Празна цеста

Архитектура језика

СВИХ ЈЕЗИКА

Који се

кљешу граде разграђују множе умрежују

Кукци ухваћени у паукове мреже

Црвени дречави кукурек

ПОЕЗИЈА ЈЕ УВЕК ПОЛИТИКА

КАО И ЈЕЗИЧНА АРХИТЕКТУРА

Језичне архитекте уздају се у ИСТИНУ језичне норме

Али неки се опиру страхоти ТЕРОРА

Упадају у замке
у ступице
МНОГОГЛАСЈА
TANGUES-IN-CHEEK

Луксембуршки аеродром / зрачна лука 5. 5. 2019.

Енергија кипти

Пирати у магли
у ватри
у виру вихора / вијавице ВРТ.ЛОГА

Чезнутљиви погледи упућени

ведрини
врелини

Ноћна мора

Миграција
Унутрашњи егзил

ИЗГНАНСТВО

Кантуни

Корени

Кошаре

Кикице

кокице

Биртија

Жути жути мирис / морска трава

Примакнути се времену

[дубоко вријеме]

што кипти у твојем тијелу

кратки помераји
кратки поремећаји

не то није могуће

another storytelling arc:

напokon ми поезија поново
прилази
полако и опрезно

занемела сам

ставља ми руку
на раме
обухвата ме и
подиже у ваздух

зрак испуњен усхићењем

узбибане ћелије

бубамара
бумбара
и лептира
пиливоза
и трава
и дрвећа

киша која прераста у суснежицу
а затим у снег

речи расту у нашим ушима
достичу ниво мора

она мора рачунати са тим да језици палацају у идеолошким леглима ревносих
чувара логора који одржавају строге границе

погранични прелази
логорске жице
крв миграната

кап по кап по кап
кап по кап

ПОТОП

људи око нас ручају ужурбано ходају

речи се котрљају

речи падају као киша

лепе се на кожи, цуре низ косу

на мноштву језика

падају речи

обасипају нас и засипају

незнанци / незнанке

се мимоилазе

не желим бити ангажирана

у скупљању кишнице

просута зрнца по њеном лицу

процес скупљања траје дуго у **дубоком времену**

скупљамо крхотине подивљалих митова **РАЗОРЕНИХ ГРАДОВА**
МИНСКИХ ПОЉА
ЗАГАЂЕНИХ ЉУДСКИХ
И НЕЉУДСКИХ СТАНИШТА

Распршити говор мржње

Разорити тело мита

Генадиј Ајги је рекао

професору Губеру

„за мене не постоји

СССР”

а својој чешкој преводитељици

писао је пјесму у писму 1968.

у којој помиње

Јана Пала

(излагање В.)

II

Очи се склапају од мора или је то умор

Очи се отварају од радости или је то гађење

Поезија је ту са морем

Одагнаће неверу

Невера се спрема
и само мало помериш
завесе
у завејаној кући
избацујеш лопатом снег
отвараш врата
Поезији

Отвараш срце малим
будистичким звонима

Поезија је поново пришла
страсно и нежно
као ти љубави
у својој
безусловности

И плачемо као кад киши
и кажеш
„патимо као патика“ и смијемо се

и муче нас и узбуђују
културалне трансакције
на нашим

слављима [ПРОПАСТ СЕ ПРИБЛИЖАВА ЗАХВАЉУЈУЋИ
НЕЗАСИТИМ ПОЛИТИЧАРИМА КОЈИ ЗА
СОБОМ ОСТАВЉАЈУ **ПУСТОШ**]

у нашим гаражама
у животима људских и нељудских актера

[„ПРИРОДА“ НИКАД
НИЈЕ ПОСТОЈАЛА –
ОНА ЈЕ УВЕК ВЕЋ
ДРУШТВЕНА]

у соби с погледом на море
на изложби у Берлину којим
нас Ника ужурбано води

Поезијо!

Поезијом

Зовем те
Зовемо је

Какав шармантан
дражесан дан – [дражесни дечаци]

Са мноштвом поучних
књига

да ли срушити зидове овог
затвореног
клаустрофобичног
простора града

раскопавање = биополитика = некрополитика

дисциплиновање грађана клаустрофобичног града

да ли ослободити простор

„chocolate-caffe”

запахњује ме мирис
кафе

Поезија зачињена

тмурним даном
колективним (потенцираним и брижно негованим) траумама
шпанским језиком
италијанским речима

Палме палме

треба сећи

као и свако дрво

које се супротставља нашој тајкунској срећи

У сиромашним али тако моћним (светско а наше) геопросторима

Треба стално производити дрвеће у непријатеље

мало вам је непријатеља

у овом клаустрофобичном
омеђеном простору

опасаном логорским жицама

и зидовима

на која мигранти насрћу

а мржња расте
    као отровна гљива
            после монсунске
                            кише

а ми као маце или куце
                    у кошарици
    провирујемо главама

Пада мрак
Злослутни мрак

Поезија ће га одагнати

    Изнад наших глава
    Далеко на видику
    „сунце слободе“

сунце слободе
    Песмо
            приђи ми

    обухвати ме и баци
                            у зрак

чисти разређени
    планински зрак

Триера

где планински врхови вире
    радознало у
    моју песму

Како су меки бели облаци   [ТОПОС БЕГА У ПРИРОДУ]

Ко би ме позвао
И ко би ме препознао
                    У твојој причи
                    Или у аутофикционализацијама које стално производиш

Мараме се вијоре на морском доку
                    Заносно замамно МОРЕ

Бродови одлазе и неће се
вратити јер врте се у зачараном кругу **мржње**

/„а гдје су броду ноге“/

пјесма пада у сан
у затону

нема врхова
нема низина

нема мрака
нема ни дана

само безусловна љубав

ПОЧАКАЈТЕ

Помислим на Дарију која
тако лако испреда
стихове

стих ми је стао на ногу
и ја сам вриснула
што он то хоће од мене?
након толико времена?

стих се препире
стих се свађа са мном

а ја маштам о мору
о јарболу
о носталгији

Мигранткиња далеко од дома
а овдје дом бјежи од вас
и остајете бездомни
јер дом је потонуо
у магми разливане лаве

Лава је љубавна а
никако и никада
државна

Али ко ће писати о томе

Јер ни
лево ни десно
ни горе ни доле

нема простора

Простори измичу... мигоље се... топе се

под ногама
под рукама
пред очима

Хеј хеј Дарија

почела је утрка
утрка стихова

Ужарена лава стиха сваљује се
на твоју

на моју главу сваљује се

угушићемо се
избацујемо их снажно
у орбиту папира
и боримо се свим расположивим средствима

ухвати стих и баци га

у море
рвај се са стихом
по пешчаној плажи

удахни дубоко
удахни СТИХ

Стихови скачу са
стена
у море

напуштају заносне хриди

нашег плавог папира
дугине боје израњају
из мора

у нашим стиховима
опипавамо пулс стиха

Да ли је узбуђен
Да ли је бунован
Да ли је уморан

Од борбе са нама

Јелена ми сатима
говори о преводима
руске поезије
шаљемо Наталији поздрав
Поезија се раскошно
шепури око нас

паунови нам машу
својим раскошним
перјем

Да ли си алергична
на перје, Пјесмо?

Са тобом и Мишком отићи ћу

на пусто острво на пусти оток среће

[ПРИРОДА КАО УТОЧИШТЕ]

Ту палме плешу сву ноћ
заносне плесове

плесачица и плесача са Балија

[ЕГЗОТИЧНИ ДРУГИ]

Покори ме, Пјесмо

Заспи ме латицама стиха

Запљусни ме чаробном кишом
као у бајци

Све нестварно се може догодити

Плетива стихова нас заробљавају
у простору слободе

ове пјесме

Минхенски аеродром / леталишче 5. 5. 2019.